



Abril 2024

JOCS FLORALS



*Escola Patufet Sant Jordi
Francesc Batallé i Aragonès*





“Un llibre i un llapis poden canviar
el món.”

Malala Yousafzai





Benvolgudes,

En aquest llibre teniu entre les vostres mans un tresor: els contes i poemes que els infants del Cicle dels Grans han creat amb la seva imaginació desbordant i creativitat sense límits. Cada paraula, cada vers, és com un trosset del seu món interior que comparteixen amb nosaltres.

Aquí trobareu històries emocionants, personatges fascinants i aventures increïbles. Esperem que gaudiu llegint els seus escrits tant com nosaltres hem gaudit de veure com la seva imaginació pren vida a cada pàgina. Desitgem que aquest llibret sigui només el principi d'una llarga aventura d'escriptura.

EL CICLE DE GRANS



EL CEL

- Bon dia, Dia! -

diu la Nit

- me'n vaig a dormir -

- Bona nit, Nit! -

diu el Dia

- Que dormis bé. -

Cada nit, (o cada dia)
ens trobem al mig del cel
i l'Alba ens saluda
contenta de tornar-hi a ser.

Diu que fem bona parella,
jo crec que ho diu per ella.

- Avui tinc una cita -

diu la Nit

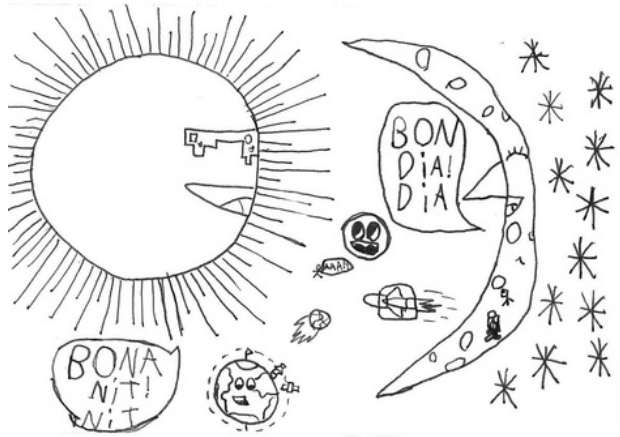
- amb el Dia,

hem quedat a l' "eclipsi"
resulta que és molt famós.

Només un cop a l'any
parlem de coses importants.

La Nit porta un vestit platejat
amb un estampat d'estels i somnis
és un mantell de dol,
que ens sobrevola
i ens adorm al consol.

Autora: Ona Grañena, 11 anys



Il·lustrador: Andrés Molero, 9 anys

PAPALLONA



Autora: Jessie Espinoza, 10 anys

UN GOS I UN GAT

Un gos molt dolent,
un gos molt pesat,
un gos molt pudent,
un gos molt calmat.
Un gat molt bonic,
un gat espavilat,
un gat molt polit,
un gat estimat.
El gat del veí,
és llest i bonic,
el gos és per a mi,
un amic, però avorrit.

Autor: Olau Segarra, 10 anys



Il·lustradora: Vicky Valero, 12 anys

LA FORQUILLA

Ai com punxa la forquilla,
què tens ganes de jugar?
Li dic a la meua mare
si em prepara un bon sopar.
Ara jo no tinc més gana,
has acabat de jugar?

Ai que pesada la forquilla,
ara diu que es vol dutxar,
segur que quan acabi...
Es voldrà pentinar!
La pentino punxa a punxa
ara ja no pot descansar.

Fins demà forquilla,
que et tornaré a utilitzar!

Autora: Daniela Sánchez, 11 anys



Il·lustrador: Joan Rodríguez, 10 anys

LES TRES IMPOSSIBLES

Fa molt i molt de temps, quan els ocells tenien dents, en un poble als afores de la ciutat, a la muntanya. Hi vivien un nen i una nena que es deien Joan i Abril.

En Joan i l'Abril anaven cap a la biblioteca, per tornar alguns llibres i per agafar-ne de nous. Quan van arribar, van entrar i van anar a la secció de fantasia i van veure un llibre que brillava i que es deia *Les Tres Impossibles*.



Il·lustradora: Júlia Salom, 11 anys

El van obrir i el terra va començar a tremolar. De cop i volta, van entrar al llibre. En Joan i l'Abril estaven espantats, havien obert un llibre i ara estaven dins, era molt estrany. Llavors van veure que un llop s'estava apropant a ells i quan semblava que se'ls anava a menjar el llop va dir:

- Bona tarda! Sóc el senyor Llop!, i seré el vostre guia durant les proves.

El Joan i l'Abril es van mirar:

- Quines proves? Van dir tots dos espantats.

- Les tres impossibles!... Si voleu sortir del llibre haureu de passar-les abans que es faci fosc, si no us quedareu atrapats en llibre per sempre!

L'Abril va dir tota decidida:

- Doncs farem les proves!

Aleshores, va aparèixer la Caputxeta Vermella i els hi va dir:

- La primera prova consisteix a tirar-vos a una piscina plena de cocodrils, esquivar-los tots i sortir amb vida.

En Joan va ser el primer, es va llençar, va esquivar tots els cocodrils (encara que algun el va mossegar) i va sortir amb vida. Llavors va arribar el torn de l'Àbril que semblava molt relaxada, com si no li fes por. Aleshores, va collir unes quantes flors, les va tirar a la piscina i per increïble que sembli, tots els cocodrils van anar darrere d'elles. Llavors, l'Àbril es va llençar, va nedar i va sortir sense problema. La Caputxeta els va dir que havien superat la prova i que no tindrien tanta sort la propera vegada. La Caputxeta se'n va anar i van aparèixer els Tres Porquets i van dir:

-La segona prova consisteix a escalar un abisme de quatre-cents quilòmetres d'altitud en una hora de rellotge, els dos a la vegada.

En Joan i l'Àbril es van mirar desconfiats, però, finalment, van dir:

-D'acord! Ho farem!

Els Tres Porquets van treure un cronòmetre i van dir:

-Preparats!... Llestos!... Ja!

El Joan i l'Àbril van començar a pujar l'abisme... Quatre-cents quilòmetres semblaven impossibles de pujar. Però resulta que ho havien entès malament, no eren quatre-cents quilòmetres. Eren quatre-cents metres i un minut! Llavors, en menys que canta un gall ja estaven a dalt i en temps rècord. Els Tres Porquets els van aplaudir des de baix:

-Molt bé!... A veure, com supereu l'última prova?...

Els Tres Porquets se'n van anar. Va passar una estona i no apareixia cap personatge. De cop, algú els va tocar l'espatlla. Tots dos van cridar, però no era cap dolent, era el llop:

-Hola, nois! Com aneu? Què heu superat les dues primeres proves?

-Sí! -Van respondre tots dos orgullosos.

-Doncs, ja veureu l'última! Els qui l'organitzen no són gens amables.

-Segons després, van aparèixer les Set Cabretes i els van dir:

-Com esteu? Esperem que bé... perquè aquesta prova és molt més dura que les altres.

La tercera prova consisteix a construir un edifici de quinze pisos en dues hores de rellotge.

- En Joan i l'Àbril es van mirar:
 - D'acord! Van assentir al final:
 - Preparats..., Llestos..., ja!
 - El Joan i l'Àbril van començar. Els cinc primers pisos eren fàcils, però quan arribaves al 6è et cansaves i era molt dur. En Joan i l'Àbril no es van rendir. Quan només faltaven dues mil·lèsimes de segon van acabar:
 - Felicitats! Ho heu aconseguit!
 - Llavors una de les cabretes va xiular i va venir un ratolí amb un pergami a la mà:
 - Molt bé! Aquí teniu el pergami, si reciteu les paraules amb bona entonació aconseguireu sortir del llibre.
 - El Joan i l'Àbril van agafar el pergami, i van recitar les paraules:
 - Les tres proves he acabat i la meua tasca he finalitzat, llibre obre la teua portada i deixa'm sortir d'aquí!
- L'Àbril i en Joan van aconseguir sortir del llibre, tornaven a ser a la biblioteca. Van deixar el llibre de Les Tres Impossibles i van tornar cap a casa. En arribar es van estirar al llit i no es van despertar fins l'endemà. I conte contat ja s'ha acabat.

Autora: Irene García, 10 anys

DIVERSIÓ

DIV ← RSIÓ
DE S CANS
ES B A T I M E N T
PATI
CORRER
JUGAR
PILOTA

Autora: Aina Miki, 9 anys

INVERTEBRATS

· Insectes
espo N y e s
Veri
Equinoderm y
m i l i a p o d e s
T e n t a c l e s
Z o d i E g s
B i o l o g y
e s t r e l l a d e m a r
A r a c n i d s
a r t r o p o d e s
m e d u s e s

Autora: Ona Criado, 9 anys

UN MISSATGE DEL FUTUR

Hi havia una vegada - l'any 2000 - una nena que es deia Carla. Ella era molt tímida, tan tímida que quasi no parlava ni amb la seva família. A ella li agradava estar sola, escoltar música i córrer. La Carla cada dia s'aixecava molt d'hora al matí. Al despertar es vestia ràpidament i anava a córrer per la vora de la platja.

Un bon dia, mentre feia la seva passejada matinal, va veure una cosa una mica brillant. En apropar-se, es va adonar que erta un telèfon mòbil! El va agafar i el va encendre. En dos segons va aparèixer una conversa de whatsapp a la pantalla. Amb gran sorpresa, la Carla va veure que algú havia escrit:

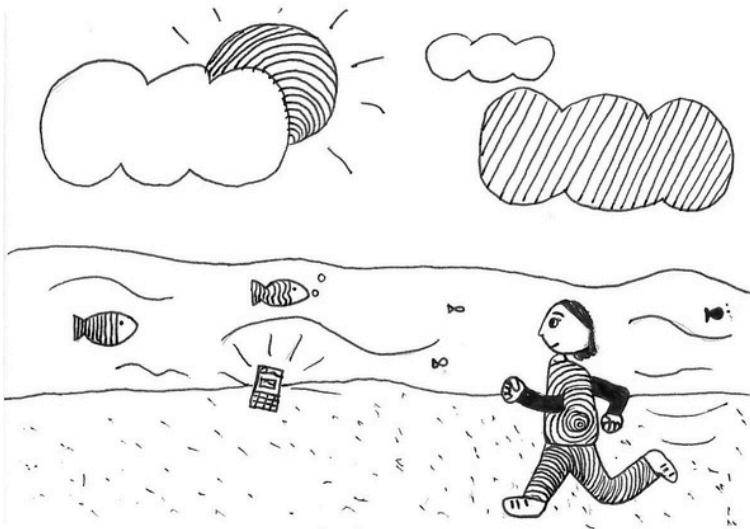
- Qui ets? Com et dius?

La Carla es va quedar pensant uns minuts... al final va decidir escriure:

- Hola, soc la Carla, i tu?

Va tornar a aparèixer un missatge:

- Jo em dic Àlex, encantat de coneixe't.



Il·lustradora: Èlia Hernández, 10 anys

A poc a poc la Carla i l'Àlex van començar a agafar confiança. Durant molts dies, parlaven sense parar. Fins que una tarda, la Carla va reunir el valor per preguntar-li:

- On vius? D'on ets?

L'Àlex li va respondre:

- T'ho explicaré tot des del principi: segurament no ho sabràs, però d'aquí uns anys hi haurà una cosa que es dirà canvi climàtic. Com que utilitzeu molt plàstic i produïu molts gasos, l'atmosfera s'està debilitant i farà molta calor, no plourà i tot canviarà. Llavors un grup de científics i jo hem creat un mòbil que ha viatjat fins el passat per poder avisar-vos de la terrible desgràcia que passarà. Justament aquest mòbil ha arribat a les teves mans. Espero que puguis ajudar-nos a arreglar-ho, el futur t'ho agrairà molt.

La Carla ves va quedar una mica paralitzada amb tanta informació important. Un poc després va llegir i rellegir el missatge fins que va escriure:

- Entenc la importància d'això i intentaré ajudar-vos al màxim. Gràcies per avisar-me d'això que passarà, començaré a mobilitzar-me ara mateix. Reutilitzaré, Reaprofitaré, Reciclaré, Reduiré i separaré.

I així va ser, la Carla - amb ajuda de l'Àlex - va informar a tothom. Després va crear una fundació ecologista que es diu CiA.

Així s'acaba la nostra història, però recordeu:

- Cuideu molt el nostre planeta, ja que és únic i molt valuós. Tingueu cura de la natura i protegiu-la.

Autora: Abril Arso, 11 anys

ENFADADA

Quan estic enfadada
no vull parlar,
només vull estar sola i pensar.

Quan em barallo
amb la meua germana
faig el que em dona la gana
encara que ella sempre guanya.

Amb el meu germà
em barallo quan em fa enfadar
tinc poca paciència per aguantar

Ta no puc més
algun dia explotaré

Autora: Soumaya Assou, 12 anys



Il·lustrador: Arnau Mula, 10 anys

EMOCIONS

Hi ha moltes emocions,
que li surten a tothom.

N'hi ha que ens enfaden,
i altres que ens agraden.

Per exemple l'alegria,
que és molt divertida.

Però també està la por,
que et crea malsons.

Les emocions són necessàries,
pel nostre cos.

I si no les tinguéssim,
què passaria,
ens moriríem?
seríem robots?

Autora: Izarbe Escartin, 10 anys



Il·lustradora: Ona Grañena, 11 anys

M'AGRADARIA

M'agradaria tocar els núvols,
suaument acariciar-los i
veure des de la llunyania el sol que m'escalfa la pell i
el vent tendre que em llisca el cabell.
M'agradaria obrir la capsa plena de petons
que em va regalar el meu avi
quan va deixar d'estar amb mi.
M'agradaria guardar en el calaix magenta
de la meua tauleta de nit
totes les vivències que m'han fet bategar el cor.
M'agradaria quedar-me quieta per uns segons,
al matí contemplo l'alba ben calmada,
a la tarda la refulgent posta
de sol que em cega a poc a poc i
finalment, per la nit la quietud em deixa adormida.
M'agradaria...
M'agradaria...

Autora: Vicky Valero, 11 anys



Il·lustradora: Tasnim Boussaid, 9 anys

DINAR

Havia d'escriure
per anar a dinar,
però no tenia idees
i em vaig negar.
Estic redactant
i podré menjar.
Ja ha arribat
la monitora
hauré de parar.

Autor: Martí Subirà, 9 anys



Il·lustradora: Fatima Rupan, 10 anys

6È I AL CARRER

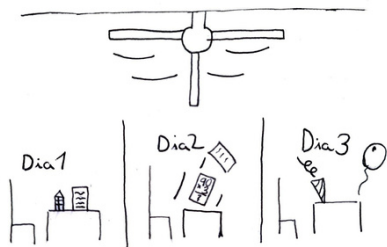
Som una classe molt especial,
ens agrada riure i una mica treballar.

6è i al carrer és un nom molt original
i també rarament utilitzat

A la nostra classe ens portem tots molt bé,
de vegades hi ha problemes, però sempre els
solucionem.

Podem ser juganers i rialleres,
però la veritat és que som més intel·ligents,

Així és la nostra classe de 6è i al carrer.

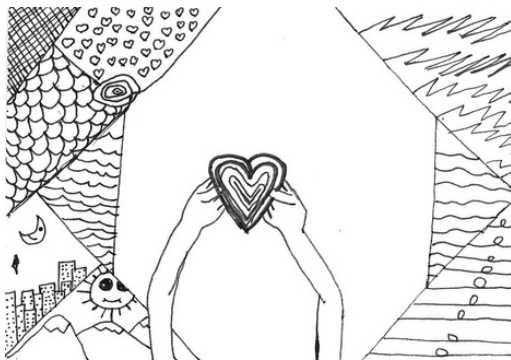


Il·lustrador: Jorge Prieto, 10 anys

Autora: Nerea Korner, 11 anys

NECESSITO

Necessito viure,
viure de veritat
poder disfrutar de la vida,
transmetre alegria i
deixar de plorar.
De vida només n'hi ha una
i s'ha de gaudir,
necessito una abraçada
abans d'anar a dormir.
Necessito viure,
viure de veritat.
Necessito alegria
i felicitat.



Il·lustrador: Martí Subirats, 9 anys

Autora: Mar Querili, 11 anys

EL MANGA

Un manga és un còmic japonès,
en compte!, es llegeix del revés.

A mi m'agraden molt
perquè quan n'agafo un aixeco el vol.

Al principi és complicat,
però quan t'hi acostumes
ho fas clavat.



Il·lustradora: Júlia Vidal, 10 anys

Autor: Miquel Cabané, 9 anys

EL TALP DEL MEU JARDÍ

El talp és un animal que viu al meu jardí. Un dia, quan vaig anar al meu jardí, vaig veure el talp que estava jugant amb una pilota. Vaig anar a dir-li que em donés la pilota, però no em va fer cas. Vaig anar a avisar els meus pares i, quan vam tornar, ja no hi era.

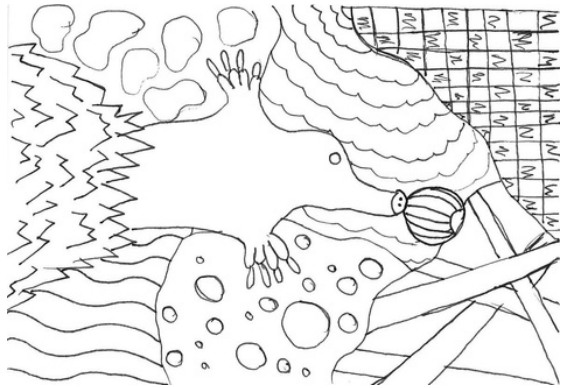
Vam començar a buscar per tot el jardí. Però ens vam enrecordar que els talps van per sota terra. Quan vam anar a buscar la pala per fer un forat, vam veure el talp que s'amagava darrere d'una planta i el meu pare va dir:

-Allà!

I vam anar corrents cap allà i el vam acorralar. El talp es va intentar escapar, però el vaig agafar. Li vaig treure la pilota i em va esgarrapar. Em feia bastant de mal aquella esgarrapada, però tot i així no vaig haver d'anar al metge. Ara tinc la pilota molt ben guardada en una caixa forta.

Vet aquí un gat, vet aquí un gos, aquest conte ja s'ha fos.

Autor: Jofre Madrid, 9 anys



Il·lustradora: Clara Salazar, 10 anys

ADÉU INFÀNCIA

La meua infància desapareix,
altres coses que sentiré seran diferents
però també estaran bé,
vivències que he viscut, il·lusions que
tingut, sempre les recordaré.

La meua vida canviarà
i mai més tornaré a somiar com ho feia
abans.

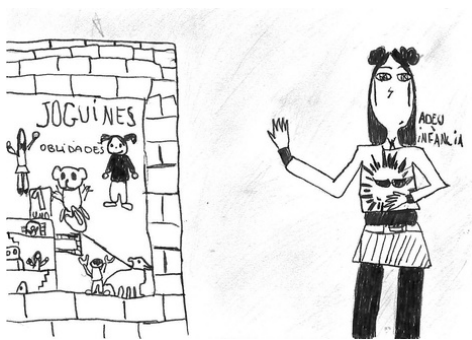
El petó al front que em fa el pare a la
fosca nit, desapareix...

Ta no el veig.

En el record s'ha quedat,
ja que per fi jo sola el menjar m'he
mastegat.

L'any que ve a l'institut aniré
i noves persones coneixeré,
amb el cor obert veuré un nou món
deixant enrere la infància com a un bon
record.

Autora: Vicky Valero, 11 anys



Il·lustradora: June Gimeno, 9 anys

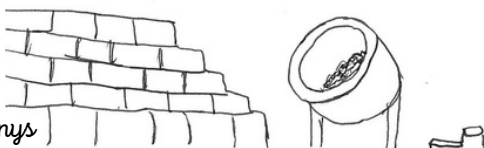
CONSTRUIR

Construir és viure,
diuen alguns,
o potser era compartir?

D'una mà pot néixer un pi
o una melodia amb el mode mi.
És difícil construir,
des d'un lego, fins a un jardí.

Com deia,
construir és viure,
o potser era compartir?

Autora: Amèlia Asís, 11 anys



Il·lustradora: Ona Criado, 9 anys

DIARI PERSONAL

Hola diari personal,

Aui et diré per què no ploro.

De petita tenia un gos que es deia Rocko,
l'estimava moltíssim, però un dia, a
l'aniversari de la meua mare, la meua
germana i jo estàvem amb el nostre pare,
ens va trucar el pare per dir-nos:

- El Rocko ha mort per un infart.

Quan m'ho va dir, vaig plorar sense
parar. Quan vaig arribar a casa, vaig
prometre que no ploraria mai més i ara
soc la nena que mai plora.



Il·lustrador: Olau Segarra, 10 anys

Autora: Laia Mora Armas, 9 anys

LA GOMA

La Goma s'embruta
quan escric i les espurnes surten
de les paraules que jo dic.

Autor: Yamen Mohammad, 11 anys



Il·lustrador: Jordi Leiva, 9 anys

Il·lustradora: Danielle Moreno, 9 anys

ONADES DE NIT

Onades de nit,
Fill de la lluna
Ostres de platja
Musa del temps



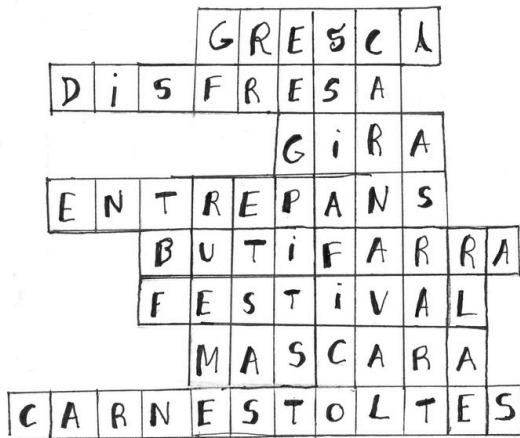
Guiem pel mar
per l'Ossa Major
Pel gran i fred mar
Per l'àrtic glaciàr



Autor: Elías Prieto González, 11 anys

Il·lustrador: Jordi Leiva, 9 anys

CARNAVAL



Autora: Marta Verdaguer, 10 anys

L' ART

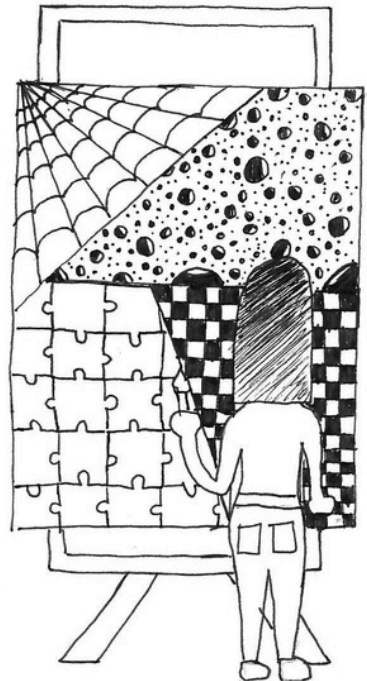
Hi havia una vegada una nena que es deia Inés i que cada vegada que a la seva escola feien plàstica s'agoviava molt, perquè segons ella no sabia dibuixar, no sabia fer manualitats ni pintar i molt menys dibuixar.

Una vegada a l'escola, la seva mestra va dir que havien de fer manualitat i la Inés es va enfadar amb ella. Li va dir que no li agradava tot allò de l'art, la seva mestra li va dir que ella sempre pensava que li sortiria molt malament que mai ho intentava. A cadascú li van donar un full i el de la Inés va acabar arrugat i trencat.

Quan va arribar a casa seva, estava enfadada i trista, el seu avi li va preguntar que li passava, ella va respondre que no va néixer per l'art i que no sabia fer res. El seu avi li va dir: - Tu creus que Picasso va néixer dibuixant súper bé?

La Inés va reflexionar i li va començar a cridar l'atenció dibuixar i, fins i tot, es va apuntar a un concurs de dibuix i ara encara dibuixa.

Autora: Gia Feijo, 10 anys



Il·lustradora: Mar Martinez, 11 anys

UN MÓN MILLOR

A mi m'agradaria canviar el món,
convertir-lo en un lloc millor
on pogués viure tothom
en llibertat i sense por.

M'agradaria que la gent dolenta marxés,
o almenys canviés
Que no hi hagués contaminació
ja que fa un món pitjor.

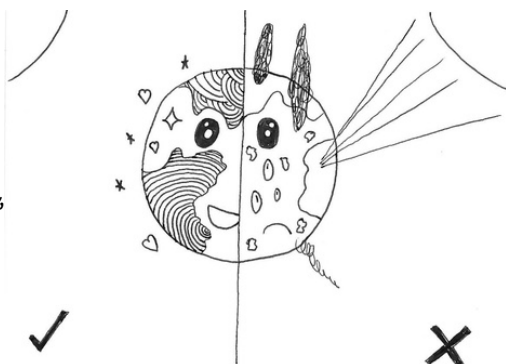
Jo voldria que totes les guerres paressin
i que tothom visqués en pau i harmonia
que quan els presidents discutissin,
parlessin i així tot bé acabaria.

Desitjaria que s'acabés el racisme,
ja que cadascú és com és
També que desaparegués el masclisme
perquè tothom hauria de tenir els mateixos d

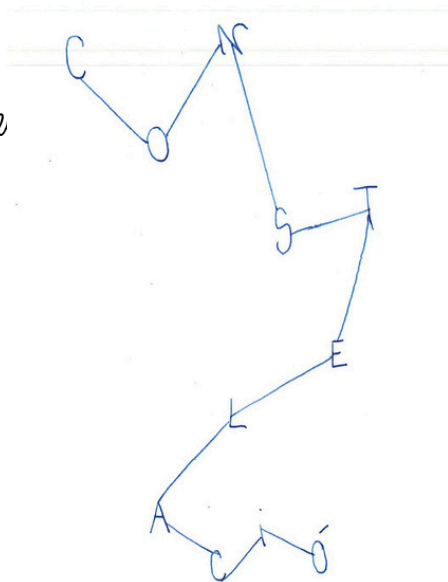
Per últim, m'agradaria
que no hi hagués ni pobres ni rics,
que tothom pogués pagar el lloguer
i així una casa per viure tenir
des dels més grans fins als més petits.

Això és tot el que vull,
i espero que entre totes
ho puguem aconseguir

Autora: Abril Arsó, 11 anys



Il·lustradora: Èlia Hernandez, 10 anys



Autora: Alba Orta, 11 anys

ENDEVINALLA

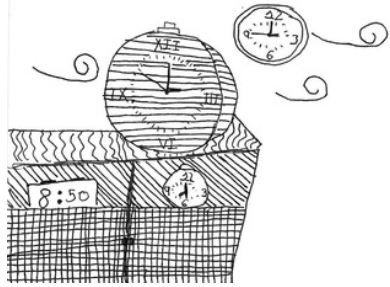
Dono voltes, passo corrents.

Si parpelles, ja em perds.

Què soc?

Resposta

(El temps)



Autora: Danielle Moreno, 9 anys

Il·lustradora: Emma Juan, 10 anys

ESCALAR

Escalar

de peça en peça

has d'anar

i molt pensar.

A rocòdroms

o muntanyes

hi pots grimpar,

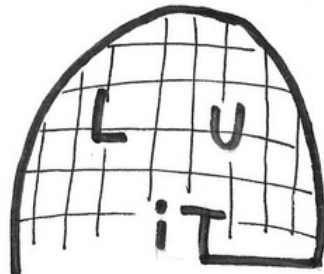
jo em sento genial

i ningú em pot parar.

Autora: Aina Miki, 9 anys



Il·lustradora: Laia Juan, 10 anys



Autor: Pau Salom, 9 anys

ATRAPAT AL MERCAT

Hola! Em dic Ray. Us explicaré el dia que em vaig quedar atrapat al mercat del costat de casa meua. Era un dia molt tranquil, eren les set en punt i la meua mare em va dir que anés a comprar al mercat. Quan vaig arribar al mercat estaven tancat, però vaig entrar dins. Estava anant per la part de la fruita i vaig relliscar amb una pell de plàtan i vaig quedar inconscient la terra. Quan em vaig aixecar moltíssimes síndries van caure a sobre meu. Llavors vaig veure que el mercat estava tancat i les síndries havien fet que ningú em veiés. Vaig agafar una bossa de menjar de gos i em vaig fer un entrepà.

Al dia següent, vaig veure a la policia que m'estaven buscant per tota la ciutat. Vaig veure que era dissabte i el mercat estava tancat. No sabia què fer... mentre em prenia una coca-cola vaig tindre una idea. Vaig agafar unes cinquanta coca-coles i vaig posar mentos, ho vaig remenar i... va petar!!! Amb una força increïble va trencar la porta i vaig poder sortir del mercat. La policia em va trobar i els hi vaig poder explicar tot. Em van portar a casa i vaig fer una abraçada a la meua família.

Conte comprat i no tornaré al mercat.

Autor: Leo Castelló, 10 anys



Il·lustrador: Leo García, 11 anys

Il·lustrador: Nil Mesa, 11 anys

ELS CALÇOTS

Calçots, calçots
Mmm, que bons.

Es mengen al febrer,
a l'època on fa fred.

Si encara no els has menjat,
no sé a què estàs esperant.

Quan algú diu calçots,
tothom hi dona atenció.

La salsa romesco és brutal,
i quan algú la banya diu: "Què guai!".

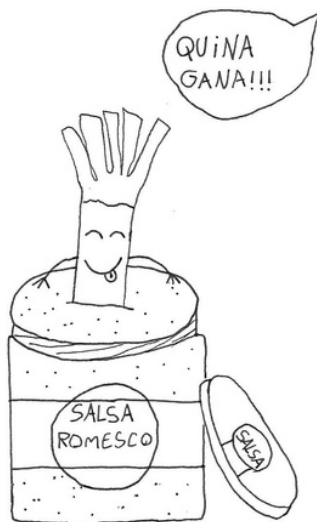
Feta de tomàquet i ametlles,
tothom li té enveja.

Millor fer la calçotada en grup,
perquè si no ets ruc.

Autor: Jan Beltrán, 10 anys



Il·lustradora: Naomi Gonzalez, 11 anys



Il·lustrador: Biel Segarra, 11 anys



LA PAPALLONA DIFERENT

Il·lustradora: Anna, 9 anys

Totes les papallones tenen colors bonics menys jo, i avui explicaré la meua història.

Sóc la Carlota i són una papallona, potser és una mica estrany que escolteu una papallona parlant, però avui no parlaré d'això.

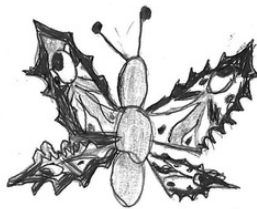
Sí, el que he dit abans és veritat, totes les papallones tenen colors bonics menys jo. Tinc un color que no destaca entre totes les papallones, això no significa que no m'agradi perquè és el color que tenia la meua mare abans de morir.

Tota la meua família té colors al·lucinants, meravellosos i bonics. El que estic dient és que tenen colors increïbles menys jo. Tinc un color que no em representa gens perquè de petita sempre em deien que era alegre, però crec que ara no tant.

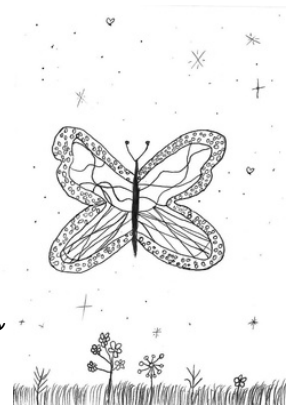
Sóc una papallona que té una autoestima molt baixa i pensa molt en el que els altres pensin de mi, i és pitjor si tinc un color molt diferent.

Però la meua família sempre m'anima. Per això tot el que he explicat es queda en el passat.

Autora: Nerea Korner, 11 anys



Il·lustrador: Tomás Molero 9 anys



Il·lustrador: Elian, 9 anys

Il·lustradora: Sienna Merino, 9 anys

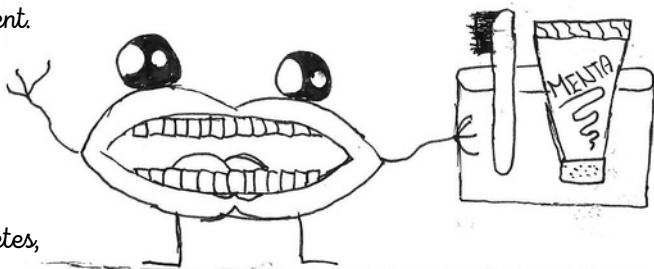
LES DENTS

S'han de cuidar
perquè es fan mal bé.

Les dents quan ens
anem fent grans van caient.

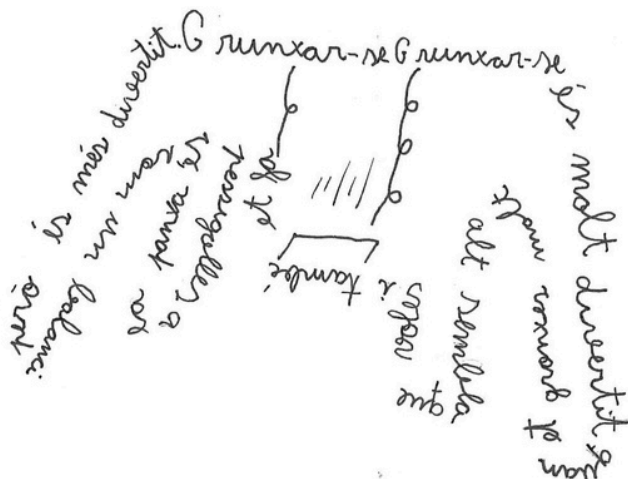
Les dents tan blanques
com els núvols del cel.

Les dents, si estan ben netes,
brillen tant com el sol estiuenc.



Il·lustradora: Izarbe Escartin, 10 anys

Autor: Joel Serrano, 10 anys



Autor: Pau Salom, 9 anys

La mesa Tren en la Família

PARADA

Autor: Luca Alcaide, 9 anys

LA FAMÍLIA



Il·lustradora: Mar Martínez, 9 anys

Pare, on ets? Explica'm un conte!

Mare, t'estimo. No treballis avui (jo faig l'amanida)

Germana, ets un sol,
em podries ajudar amb els deures?

Germà, juguem!

Però no em peguis.

La família t'acompanyarà tota la vida,
seràs fill, germà i pare.

S'ha de cuidar i estimar,
viure amb ells i passar-ho bé.

Autor: Leiz Alazaben, 10 anys

LA ROSA MÀGICA

Hola, me dic Max!

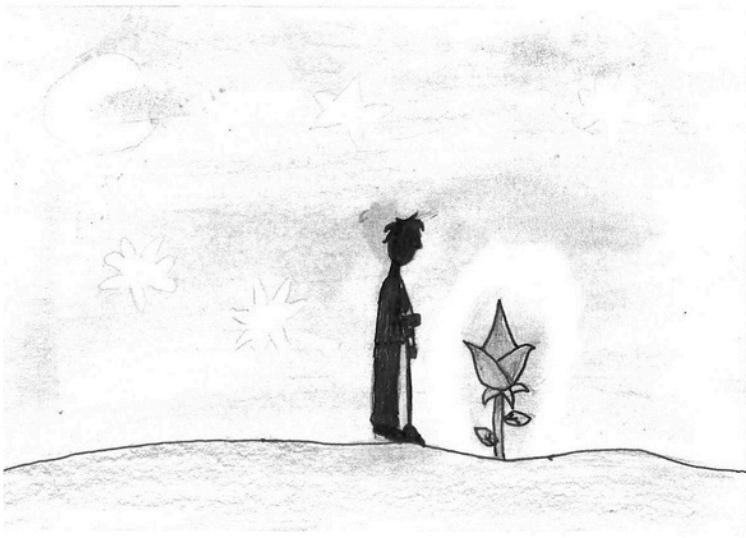
Tinc un problema: Des de que vaig nèixer, les meves cames són tan fràgils que haig de portar croses. No m'agrada ser així, però la mama sempre em diu que no hi ha ningú millor que jo.

Bé, tinc 12 anys i vaig a l'institut. Un bon dissabte pel matí, dels que puc dormir fins les 11h, la mama em va aixecar a les 8h, perquè feiem una excursió.

-Mama! és molt d'hora, no em té de gust fer una excursió - vaig dir molt adormit.

-Si fill, però t'ho passaràs molt bé.

Això és mentida, no m'ho vaig passar bé.



Il·lustradora: Sophia Gomez, 10 anys

Jà s'acostava l'hora de dinar, i mentres venia el dinar vaig anar a passejar una mica. Vaig veure una cosa, no sabia que era. M'hi vaig apropar i era...

-Una rosa que brilla! - em vaig espantar

-Hola sóc la Ramona, una rosa màgica.

La veritat és que era molt maca, amb els pètals vermells com la sang, que li feien de vestit.

- Si em cuides durant 3 mesos et concediré 2 desitjos - va dir la rosa amb un fil de veu.

Jo, evidentment vaig acceptar, perquè així em podria lliurar d'aquestes cames. Així que durant tres mesos sencers, la vaig cuidar posant-li aigua, treient-li els petals pansits... però un dia no li vaig canviar l'aigua i em va dir:

- Avui no m'has canviat l'aigua, no has completat els 3 mesos -

Vaig insistir molt i vaig fer-ho possible per tornar-ho a fer.

- D'acord tothom té dret a una segona oportunitat-

Vaig fer-ho molt bé tots aquests 3 mesos i les meves cames eren fortes i no necessitava les croses per res.

Gràcies a aquesta rosa vaig aprendre que a tothom se li a de donar una segona oportunitat.

Autora: Arlet Safont-Tria, 11 anys

EXMESTRES

PACIENTS
EXPERTS
MERAVELLOSOS
SINCERES
EXPLORADORS
ATREVITS
LLEGENDARIS
PRECIATS
SIMPATICS

GERMANS

SUGAR
ES divertit
Sempre junts
Com partits
M'agrada tenir germans perquè m'ajuden a pensar
No m'agrada quan migren
Avegada sense parlar però els estimo igual

Autora: Kènia Pérez, 9 anys

Autora: Laia Juan, 10 anys

EL GENI DE LA LÀMPADA

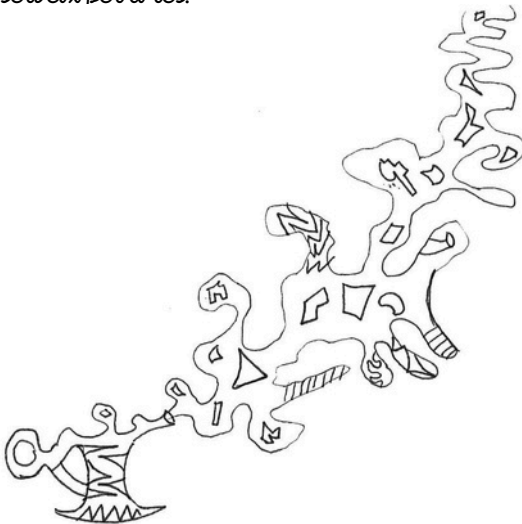
Hi havia una vegada en un poble, sota un pont, on hi vivia una persona molt pobre que no tenia ni casa ni menjar. Agafava els fruits dels arbres i la carn d'alguna animaló que vivia per allà.

Un dia va decidir menjar peixos del riu per sopar. Es va enfonsar al riu i va començar a buscar peixos. Després d'una estona buscant, va veure una cosa que brillava, va nedar cap allà i, quan va arribar, es va adonar que era una làmpara d'or. Va tornar i es va asseure i la va explorar. No sabia exactament per què servia i va decidir que fos una gerra d'aigua, va agafar una mica d'aigua i en va beure.

Poc a poc es va començar a convertir en un geni perquè es va beure el geni que hi havia a dins. Primer va començar a ser de color blau, després va començar a ser més com el fum i va finalitzar la transformació.

El geni (la persona pobre) estava molt contenta perquè allà hi havia un palau, una mansió, moltes coses (en miniatura), allà era super feliç. I a més, era immortal, mai moria per vellesa.

Mil anys més tard es va adonar que viure allà no era molt xulo perquè no podies respirar aire pur i, a més, per què no necessites una casa tan gran per a tu sol? No et serveix per a res.



Il·lustrador: Ítalo Macaya, 10 anys

Un dia va decidir anar fins la plaça per on passa molta gent per si hi havia una persona molt bona que li demanés un desig per a ell. Així va ser, amb prou feines va poder arribar a la plaça. Va esperar i esperar, però ningú es fixava en ell perquè estaven tots amb les pantalles, ni els adolescents perquè estaven amb les consoles ni els de 12-13 anys perquè estaven amb els mòbils ni els de 8-9 anys perquè estaven amb els mòbils dels pares. Va estar una setmana sencera allà, però de cop va tenir una sort increïble: un nen petit sense amics va passar allà sense cap mòbil a la mà, però estava a punt de passar d'ell, però per sort tenia un gos. El gos sí que el va veure i va borbollar, el nen automàticament es va girar cap a ell, va córrer, però no el veia, el va xutar i es va barrejar i va sortir el geni, el geni automàticament li va suplicar que li demanés un desig per a ell.

- Si us plau, si us plau em podries demanar dos desitjos per a mi: un és perquè surti d'aquí i l'altre és perquè no sigui pobre i després et quedarà un desig per a tu, si us plau.

El nen s'ho va pensar i rumiar i al final va dir:

- Sí, però amb una condició: seràs el meu amic. És que no en tinc.

I el geni li va respondre:

- Oi, és clar que sí, m'encantaria.

I van ser feliços per sempre més.

Fi

Autor: Ivan Castro, 9 anys

EL TRESOR

Hi havia una vegada dos nenes que van anar a casa dels avis a passar uns mesos perquè els seus pares s'havien anat de viatge a una illa.

Quan van arribar a casa dels avis, que vivien a la muntanya, els dos ja estaven esperant a la porta per rebre'ls. Els nens van anar corrents a abraçar-los perquè feia un any que no es veien. Els nens amb les maletes a la mà van entrar a una casa de pedra amb dues plantes. Van anar corrents a l'habitació on van deixar les maletes. Després d'haver sopat els dos van anar a l'habitació. Quan els avis ja estaven al llit el Martí no podia dormir i va despertar al seu germà. El Pol es va aixecar i van anar a veure aigua. Quan van pujar en Pol va ensopegar i va trobar un calaix secret i van decidir obrir-lo. Hi havia un mapa on deia que just al costat de l'arbre que havia plantat el pare de petit hi havia un tresor. Van fer un pla per l'endemà després d'esmorzar anar al pati a cavar.

Al dia següent van esmorzar més ràpid que mai, van anar al soterrani on van agafar les eines i van pujar. Al pati van començar a cavar. A l'hora del migdia els avis van avisar que el dinar ja era a taula. Els dos van dinar ràpid i van tornar a cavar. El Pol amb la pala va tocar una cosa forta i va la va treure. Era una caixa de fusta molt vella. Quan van obrir la caixa van trobar un diari on explica la vida del Pare quan era petit. Explicava que tenia un cavall blanc, que a l'escola anava en tractor, totes les aventures que havia tingut i moltíssimes coses més. Els nens van estar una hora llegint les històries del seu pare.

Després d'uns mesos, quan els pares van anar a buscar els nens van compartir l'experiència que havien tingut i van estar tot el camí parlant de les coses que li havien passat de petit.

Autora: Laia Juan, 10 anys

L'AVENTURA D'ANAR A L'ESCOLA

Bé, bé, bé. Quina aventura vaig tenir l'altre dia. Us poso en context, em dic Arnau, vaig a 5è de primària i visc a Montdevall, un petit poble de la serra de Santmec situat a uns cent quilòmetres de la Villa Carmesi, la ciutat més important de la zona.

Al ser Montdevall tan petit (no arriba a les mil persones empadronades), per anar a l'escola, he d'agafar a les vuit del matí un autocar per baixar a Vilademont, el poble on hi ha l'escola més propera. Però, aquest dimecres, quan vaig arribar tot puntual, no hi havia cap persona a la parada.

- Què estrany! No potser que tothom estigui malalt! - em deia a mi mateix.

Per la curiositat, vaig anar a l'oficina de turisme a preguntar què passava. I la resposta va ser l'última que m'esperava:

- Ho sento, l'autobús ja ha passat - em va dir la senyora de l'oficina.

No m'ho podia creure:

- Com pot ser que ja hagi passat?

L'única opció que tenia era anar caminant pel perillós "Sender dels llops timbalers", famós per la seva fauna, composta per llops, piranyes (hi ha un riu al costat), castors i molts, molts mosquits. Sens dubte això anava a ser una gran aventura, plena de superació i pors, tot, per anar a un lloc tan important com el col·legi. Me'n vaig anar de l'oficina i vaig començar la travessia, no abans d'haver amagat una guia de la ruta, ja que era el meu primer cop pel camí i, com ja us podeu imaginar, tenia molta por.

La primera part va ser relativament tranquil·la, encara que em vaig entrebancar uns quants cops per la irregularitat del terreny. A partir d'aquí ja va ser molt més complicat, els mosquits ja van començar a fer nosa de veritat i vaig començar a esgotar-me.

Però el meu primer repte complicat va ser quan un folc de llops em va atacar per l'esquena i em va donar una pallissa. O gairebé, perquè el meu avi a ser un domador de llops i, ja fa temps, em va donar un manual de trucs per defensar-se d'aquests que encara conservo. Mai havia posat en pràctica els trucs del llibre, però em van sortir com si fos un professional i, el més important, vaig acabar amb els llops.



Il·lustradora: Maria Martin, 11 anys

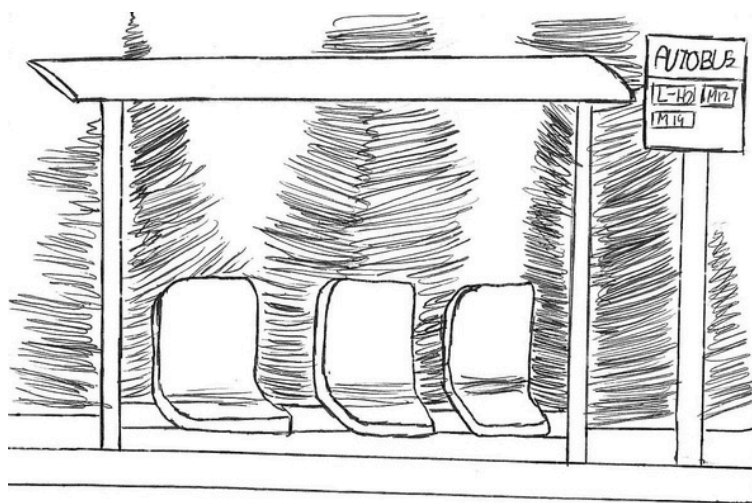
I això només era el principi. Després d'això tot va ser més tranquil, fins que, per la meitat del camí, un banc de piranyes em va mossegar la roba. Aquí el truc era allunyar-me al màxim. Al final, són peixos, i si estan fora del riu, moren. Jugada rodona, les piranyes van deixar d'atacar-me. Perill superat, perfecte. Però la tranquil·litat va durar poc.

Per sorpresa meua, el camí estava tallat abans d'arribar a Vilademont. L'única opció era saltar el riu que estava ple de piranyes. Però tenia confiança era el campió nacional sub-12 de salt de longitud i el riu tenia una amplada més petita que el meu rècord, així que dins meu em deia que podria fer-ho. Tocava saltar, vaig agafar embranzida i... Em vaig donar un cop de cap tan fort que hauré de portar el quix com a mínim un any.

Quan vaig caure a l'aigua, vaig haver de nedar a correuita per escapar de les piranyes que es veien atretes per la meua ferida. Era un quilòmetre i mig a una velocitat que ni en somni podia fer. Menys mal que em va donar per demanar ajuda, però, entre que venia i no venia, havia de seguir nedant, perquè sinó ja sí que era el meu final. Cinc minuts va trigar a arribar l'ajuda. Cinc minuts en els que em van mossegar tres piranyes que em van fer inserrible la roba i em van picar com a mínim cinc mosquits. Quan va arribar l'ajuda, li vaig dir a la senyora que aniria fins al parc del nord de Vilademont, on puc sortir de l'aigua més fàcilment.

Quan vaig sortir de l'aigua, la senyora, molt amable, em va posar una tireta al cap i em va fer de tot per neutralitzar les picades. I em va donar roba nova, que la necessitava molt. Vaig pujar al seu cotxe, ja que ella em va portar a l'escola. I quan vam arribar, vaig baixar del cotxe, li vaig dir gràcies i vaig entrar a l'escola. Encara no em puc creure que estigui viu, però és la veritat. Aventura superada, història acabada. Fi.

Autor: Hèctor Álvarez, 10 anys



Il·lustrador: Marcel Varrà, 11 anys

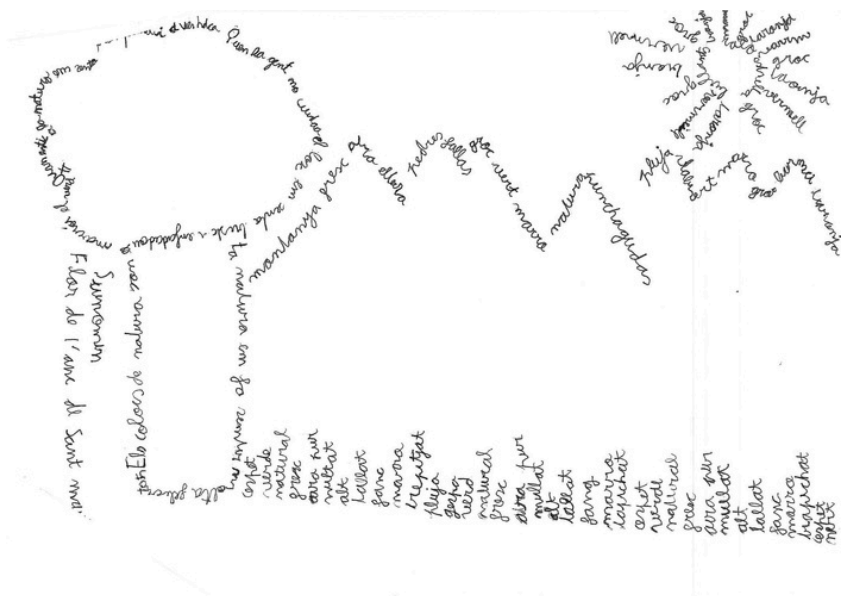
EL MILLOR AMIC

Em fas riure i plorar
però el que em dius,
sempre m'ajuda.
Ets de confiança
em fas sentir content i tranquil.
T'estimo perquè ets el meu millor amic.

Autor: Eric García, 10 anys



Il·lustradora: Ismat Hossain, 12 anys



Autora: Irene Coca, 10 anys

LES 5 GERMANES DIFERENTS

Hi havia una vegada 5 germanes que eren molt diferents. Les germanes eren tan diferents que es barallaven molt. A una li agradava anar a la platja, a una altra anar a la neu, a l'altra anar a la muntanya, una altra volia quedar-se a casa i l'altra anar amb bicicleta.

Els pares estaven molt agobiats i van decidir no fer res de vacances. Totes estaven molt tristes i llavors van decidir disculpar-se i buscar una altra cosa a fer que els agradés a totes. Van buscar i buscar i van trobar una cosa a fer!!! Van trobar que podrien anar a esquiar. Van decidir aquesta activitat perquè van ficar una mica de tot el que els agradava, com per exemple: anirien a la neu, també estarien una mica a casa... Total que li van dir als pares i els va encantar.

Autora: Èlia Hernández, 10 anys



CONSTRUIR

Il·lustradora: Carlota Valls, 10 anys



Autor: Biel Segarra, 10 anys



EDITAT PEL CICLE DELS GRANS

Curs 2023-24



ESCOLA PATUFET ST. JORDI
FRANCESC BATALLÉ I ARAGONÈS

